

Miraklernes tid er ikke forbi! Prædiken til Kristi Himmelfarts dag 2022:

*På denne dag vi se Guds Søn til Himlen op at fare,
og takke Gud med hjertens bøn, han ville dog bevare
sit arme folk på denne jord, som blandt så mange farer bor, at vi i troen blive.*

*Nu Gud ske lov, vor Jesus gør en vej til Himmerige
og åbner for os Himlens dør,
at vi derind kan kige,
at hver, som tror kan vel tilfreds
sin milde frelser allesteds
i korset efterfølge.
Amen.*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Jesus sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.« Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud.

[Lukasevangeliet 24,46-53](#)

Amen.

(Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke kan ses. Den er jo bevidnet om de gamle. I tro fatter vi, at verden blev skabt ved Guds or, så det vi ser, ikke er blevet noget synligt.

Amen.)

”Et blink betød nej, og to blink betød ja”

*Rikke Schmidt Kjærgaard døde, men vågnede fra koma fanget i sin egen krop uden at kunne kommunikere på andre måder end at blinke. Helt **mirakuløst** er hun i dag helbredt. Nu har hun skrevet en bog om sin vej tilbage til livet.*

Hun har faktisk været død. Og helt konkret har hun med sine små fingre – hun har nemlig fået amputeret 3 af sine fingre på grund af koldbrand – skrevet bogen om sin død, tiden som lammet, og hvordan hun møjsommeligt derefter måtte lære at leve igen.

”Bogen er min måde at give noget tilbage for alt det, læger og sygeplejersker har gjort for mig. Det er så sjældent at folk overlever det, som jeg har været igennem. Der er kun 5 procents chance for at overleve, og så er det ofte med store hjerneskader til følge. Min historie er guld for lægerne, forklarer hun.

Bogen er først skrevet på engelsk, for da Rikke Schmidt Kjærgaard blev syg, var hun i gang med en karriere som naturvidenskabelig forsker, og hun, hendes mand og deres børn var netop kommet hjem fra et arbejdsophold i England of USA. Derfor kom de engelske formuleringer lettere til hende og bogen er så oversat til dansk.

Ingen havde kunnet forudse, at Rikke Schmidt Kjærgaard ville blive dødeligt syg, da hun var kun 38 år. Dagen efter nytårsaften, da det lige var blevet 2013, fik hun influenzasymptomer, som i løbet af ganske få timer gjorde hende alvorligt syg. I ambulancen gik hendes hjerte i stå.

Rikke Schmidt Kjærgaard blev genoplivet, og på sygehuset kom hun i respirator på intensivafdelingen. Her fandt de senere ud af, at hun havde fået en særlig form for bakteriel meningitis, som medførte akut blodforgiftning af hele kroppen, hundredevis af blodpropper og en svær hjerneblødning. Næsten samtlige organer satte ud og Rikke Schmidt Kjærgaard lå i koma.

Dette er et lille udpluk fra en avisartikel om Rikke Schmidt Kjærgaards sygdom, død og tilbagevenden til livet.

Men i forbindelse med udgivelsen af bogen: **”Blink. Da jeg mistede livet og lærte at leve igen.”** hørte jeg forleden dag et interview med hende i radioen.

Mens Rikke Schmidt Kjærgaard ligger i koma får hendes familie at vide, at hun nok ikke vil overleve sygdommen, og at hvis hun gør det, vil have store fysiske/og eller/psykiske mén. Det betyder, at hendes

mand sidder og læser hendes yndlingsbog af Jane Austen højt for hende, samtidigt med at han planlægger hendes begravelse.

Men der sker den forvandling med hende, at hun kommer til bevidsthed. Først i nogle sekunder og siden i intervaller på 10-15 sekunder, hvor hun registrerer det hvide loft og at der er folk omkring hende.

Efter 12 dages forløb går det op for hendes mand, at det ene øje åbner sig en smule. Lægerne fortæller ham, at det ikke behøver at betyde noget, men hendes mand finder ud af, at hun reagerer på de ting han siger. Hun er "derinde" og er ved bevidsthed uden at være i stand til at røre sig.

Efter at have været i koma går det meget langsomt med at genvinde bevidstheden. I første omgang prøver hun at finde ud af, hvor hun er og hvem der er i lokalet.

Kommunikationen med omverdenen starter, da en sygeplejerske foreslår at hun blinker en gang for nej og to gange for ja.

Det går langsomt, meget langsomt den rigtige vej, og med den større forståelse føler hun sin krop som et fængsel og at hjernen ikke er til nogen hjælp. Hun bliver bange for fremtiden – om hun vil kunne tale, om hun vil være alene. Samtidigt begynder hun at få lidt følelse i kroppen. Det betyder, at det kan klø på ryggen uden at hun kan klø sig, eller at læberne er tørre uden at hun kan fugte dem.

Der er mange fysiske smerter forbundet med Rikke Schmidt Kjærgaards tilbagevenden til livet. Hun mister synet på venstre øje og hendes fingre bliver ødelagt af koldbrand og må amputeres. Hun skal lære at synke og spise rigtig mad i stedet for sondemad. Indlæggelsen på intensiv varer 2 måneder og derefter tilbringer hun 3 måneder på et rehabiliteringscenter.

Men det sværeste for hende er, ikke at kunne være mor for sine børn. Jeg kan huske at hun har fortalt, at hendes datter fortæller om deres kat, da hun besøger sin mor. Men Rikke Schmidt Kjærgaard kan ikke huske nogen kat. Det bliver hendes datter meget ulykkelig over og har senere fortalt sin mor, at når hun ikke kan huske katten, kan hun måske heller ikke huske sin datter.

Det kunne hun, men der har været et tidspunkt, hvor hun ikke kunne huske sine børn.

Det er først efter hjemkomsten, at det går op for Rikke Schmidt Kjærgaard, hvor syg hun har været og hvor tæt hun var på at dø. **Lægernes indsats, et utroligt stort held og en "fightervilje"** har reddet hende.

(I parentes bemærket: **et mirakel?**)

Hun siger selv, at hun har et positivt **mindset**. Og jeg er da helt overbevist om, at hendes vilje til at ville overleve og til at ville tilbage til sin familie har været medvirkende årsag.

Men da jeg selv har mistet en veninde i den samme alder, som døde fra to små børn af en forfærdelig sygdom – hvor gerne hun end ville overleve og være hos dem, mens de voksede op – ja, så må jeg sige, at nogle gange kommer vi mennesker ud for **mirakler!**

...

Et **mirakel** – det er også det, der sker, da Jesus farer til himmels. Et **mirakel**, der er lige så stort som hans fødsel, hans opstandelse og pinsen – for ikke at tale om alle de undere, han selv udfører!

Påskedag kommer kvinderne ud til en tom grav og får at vide, at Jesus er opstået. Ingen ser det ske! Kristi Himmelfarts dag ser disciplene Jesus blive løftet op til himlen. Forestil jer lige, at I er sammen med jeres venner, og at en af dem bliver løftet op til himlen. Jeg tænker, at jeg ville blive voldsomt overrasket og måske skræmt over situationen!

Kristi Himmelfart har været fejret lige siden kristendommens indførelse.

Efter sin korsfæstelse og opstandelse vandrer Jesus rundt på jorden i 40 dage. Han viser sig for disciplene, han fortæller dem om Guds Rige, og giver dem beviser på, at han er levende – den vantro Thomas, der ikke vil tro på disciplenes beretninger om at de har set Jesus efter hans død – før han selv mærker de naglemærker Jesus fik under korsfæstelsen – er et eksempel herpå. Efter de 40 dage tager han disciplene med ud af byen (Jerusalem), og tager afsked med dem hvorefter han forsvinder i skyerne.

Det var vigtigt for de første kristne at få slået fast, at Jesus virkelig var stået op fra de døde. Derfor kan man i Apostlenes Gerninger læse, hvordan han efter påskedag gik rundt på jorden som et rigtigt menneske, og ikke et spøgelse eller en ånd. Det betyder, at Jesus f.eks. spiser sammen med sine disciple efter sin opstandelse.

Jesus farer til himmels for at give plads til, at Helligånden kan komme til jorden. Det er derfor vi fejrer pinse.

Kristi Himmelfart betyder også, at Jesus nu får del i Guds magt – han er ikke længere begrænset af tid og rum, som man er som menneske.

...

De billeder I sidder med i hånden idag er begge af ældre dato.

Pietro Perugino (1446-1523) var en italiensk maler, som det meste af sin kunstnerkarriere var aktiv i Perugia, og derfor fik sit tilnavn fra byen.

Hans gengivelse af himmelfarten viser Kristus oppe i himlen omkranset af en mandorla (mandelformet krans) med små englehoveder og af syngende og spillende engle. Nede på jorden står Maria og de 12 apostle og kigger op. Til venstre for Maria står Peter, der kendes på nøglen i hans hånd. Perugino har erstattet en af apostlene (nok Judas) med Paulus, der genkendes til højre for Maria på sværdet og bogen. De er begge symboler på Guds ord, som Paulus blev den primære forkynder af blandt apostlene. Hans tilstedeværelse stemmer ikke overens med Bibelens beretninger, men skyldes, at Paulus og Peter regnes for den katolske kirkes hovedapostle. Apostlen skal have set Jesus, mens han gik på jorden. Det har Paulus ikke. Derfor siger han, at han var den sidste, der så Jesus efter opstandelsen. Det var på vejen til Damaskus. Billedet har været en del af en altertavle.

Det andet billede er malet af Benvenuto Tisi (il Garofalo, 1481-1559) var en kunstner, der var meget inspireret af Rafael.

Billedet er en del af en altertavle, som har hængt i kirken Santa Maria in Vado i Ferrara, men blev i 1598 flyttet til Rom. Senere har han malet en kopi til at udfylde den tomme plads i kirken, da det var en altertavle, der var tæt sammenknyttet med den kirke, den var tiltænkt.

Kristus svæver oppe i skyerne, og oppe i himlen befinder der sig en hel skare af helgener, der er placeret i en lige horisontal linje. Et idylliseret landskab danner overgangen mellem den himmelske og den jordiske sfære. På det jordiske plan står en skare af mennesker og kigger opad mod himlen.

Begge disse billeder illustrerer *himmelfartens mirakel*. Det er et **mirakel**, som tydeliggør det **mirakel**, som *opstandelsen* er. *Opstandelsen* gør håbet om – og troen på det *evige liv* virkeligt!

Dette at livet ikke ender med døden, men at der er noget godt i vente efter døden. **Nemlig: at følge efter Jesus i hans opstandelse og himmelfart!**

(Kristi Himmelfart er en fejring af, at Jesus forlader jorden igen for at der kan blive plads til fællesskabet mellem de troende!)

Amen.